

MŮJ PSÍ ŽIVOT

MARTIN ČÁP
ilustrace PAVEL KOUTSKÝ

MŮJ
PSÍ
ŽIVOT

MŮJ PSÍ ŽIVOT

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Martin Čáp, 2015

Illustrations © Pavel Koutský, 2015

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Tersago

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

© Grada Publishing, a. s., 2015

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6070. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

ISBN 978-80-247-5892-3 (ePub)

ISBN 978-80-247-5891-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5748-3 (print)

1.

PSÍ ŽIVOT JEDNA BÁSEŇ...

Když lidé pojmenují nějakou etapu svého života jako *psí život*, jedná se většinou o hodně zpackanou dobu, kdy se nic nedaří a všechno, co se může pokazit, se pokazí. Je nehorázné, že vy, především naši páníčkové, ale i vy ostatní, jste označili něco hodně nehezkého jménem vašeho přítele nejvěrnějšího. Ale to je vaše věc. Tady si laskavě hrábněte do svědomí sami, zda váš pocit, že smíte všechno, už nepřekročil přijatelné hranice. Zatím budu dělat, jako že nic, třeba si zdřímnu a počkám si, k čemu dojdete.

Uznávám, že jsem v určitých chvílích svého života také neměl právě na různých ustláno, jak říkáte vy, lidé. Ale začněme po pořádku. Dovolte, abych se představil: Mé celé jméno zní Alberto z Rododendronu. Ačkoliv jsme k šlechticům mívali velmi blízko, nepatřím do této společnosti, jak by snad moje vznešeně znějící jméno mohlo naznačovat.

Jméno začínající na „A“ znamená, že pocházím z prvního vrhu, a onen šlechticky znějící přídomek je pojmenování chovatelské stanice. Jsem tedy čistokrevný bígl a doufám, že vše je jasné.

ALBERTO Z RODODENDRONU

Protože jsem přišel na světlo světa v pořadí šestý z osmi brášek a sestřiček, nebyl jsem nejurostlejší. Spíš jsem byl takový chcípáček nemající proti dříve narozeným, a tudíž silnějším sourozencům příliš šancí dostat se k mamince, když nás krmila. Naštěstí jsem byl už tenkrát vnímavý. Nešlo si nevšimnout, jak ti silnější sourozenci už v tak raném věku *házeli rameny* mezi sebou.

„Je tady někdo, kdo se chce prrrrát?“ vrčeli a provokovali většinou ty slabší. Dnes už přesně nevím, jestli si jen tak chtěli hrát, nebo to měla na svědomí zvýšená hladina hormonu testosteronu či samotná matka příroda přející silnějším. Asi to bylo nejspíš kvůli lepšímu přístupu k máminu cecíku s životodárným mlékem.

Místo aby po takové výzvě slabší bráškové vyklidili pole, bezhlavě se pouštěli do boje. Většina ostatních se do půtky ihned zapojila a pak z toho byla taková mela, že nikdo nevěděl, kvůli čemu začala, zatímco nevelký zbytek ohromeně pozoroval bojiště.

To byla přesně moje chvíle.

„Trrrrhňte si všichni prrrrackou,“ zavrčel jsem z pokud možno bezpečného místa a zaujal pozici nezúčastněného pozorovatele.

„Jen si dejte trrrrochu do nosu!“ ponoukal jsem je, když se do sebe pustili. Pak jsem se hbitě prosmýkl kolem klubka rváčů a šup k mámě sát její mléko. To byly mé nejpříjemnější chvíle.

Díky svému důvtipu jsem konečně začal sílit a vnímat *psí svět*. Středobodem všeho dění a mého pachtění byla moje máma. Dávala mi najíst, myla mě jazykem, a když bylo potřeba, opatrně nás štěnata chytla zuby za kůžičku za krkem a přenesla nás. Když jsem se k ní přitulil, hrála jako kamínka a sálal z ní kromě tepla i naprostý pocit bezpečí. Vždycky jsem ji pokládal za nejvyšší autoritu naší smečky.

Brzy jsem poznal, že naše máma není šéfkou naší smečky. V hierarchii stáli ještě výš její páni. Byli moc hodní a maminku měli velice rádi. Jak jen mohli, zastavovali se nad ní.

„Tedy, Bětuš, ty máš tak krásná štěňátka,“ rozplývali se nad námi snad posté a hýčkali si ji.

„A jak se o ně vzorně staráš,“ podstrojovali jí, drbali ji na hlavě nebo se u ní zastavili alespoň s příjemným slovem. Vždycky se na ně šibalsky, ale přesto oddaně a vděčně podívala a všichni věděli, že se mají rádi.

Mladost, radost. To byl fakt *psí život* jedna báseň. Pravda, měl bych tu a tam reklamaci, třeba když se maminka občas zničehonic zvedla a běžela o překot ke svým pánům, jako bychom neexistovali, a nechala se od nich šmajchlovat a na oplátku jim vnucovala svoji přízeň tím, že jim neustále strkala čumákem do rukou, když ji na okamžik přestali hladit.

„Mámo, krrrruciš, máš tady svoje rrrratolesti, kterré necháváš bez dozorrru!“ vrčel jsem a domáhal se od ní větší odpovědnosti vůči potomstvu. Jenže to nebylo vrčení, spíš vrčeníčko, ještě přesněji jako když kočka přede, protože když jsem ji viděl, jak je s těmi svými lidmi šťastná, neměl jsem to srdce ji rušit. I ona si zasloužila trochu spokojenosti. Vždyť stejně náhle, jak od nás odběhla, se zas vrátila, aby zkontrolovala, že jsme v pořádku, a všechno nám vynahradila.

Jenže idylka našeho *psího života* neměla mít dlouhého trvání...

2.

MIZÍ MI SOUROZENCI

Doufám, že jste příjemně usazeni v hlubokém křesle s šálkem dobrého čaje, nebo dokonce čokolády. Někdy se zkrátka ml-sat musí, zvláště když se jeden zasní. Rozhodně se nepokládám za hamižného tvora, ale kdybych mohl, určitě bych dávno nějaký majetek po svých předcích restituoval. To bych pak měl *psí život* jedna báseň. Protože patřím mezi lovecká plemena, měl bych nejspíš nějaký rodinný záměček na venkově uprostřed lesů, luk a polí. Joj, to by byl život.

Hned ráno po probuzení bych se kochal pohledem na své panství. Proto je důležité, aby nějaký majetek existoval a takový každodenní audit nebyl odflinknut za pár minut. Druhým extrémem je, když je majetku příliš a jeho byť i namátková vizuální inventarizace je časově příliš náročná. Při důkladné obhlídce pak hrozí, že by jeden mohl padnout hlady. Po dokochání bych se věnoval snídani. Nejspíš bych si od svých dvounohých sloužících nechal naservírovat mléko a k tomu nějaké dobré sušenky. Při jídle bych se oddával myšlenkám, co všechno nemusím udělat a také neudělám. A pak hurá na procházku. Protože jsem smečkový typ, vzal bych s sebou několik dvounoháčů. Učil bych

o ně staral. Jak jsem se už zmínil, pocházím z osmi sourozenců a po měsíci a půl života, když jsme dostatečně zesílili, mám neobytný pocit, že se mi bratři a sestry ztrácejí. Určitě se mi nezdálo, že jsem měl bratra Alibabu, který s oblibou dokazoval, že je nejsilnější. A najednou nikde není. Napřed jsem si myslel, že se jen někam zaběhl, a nevšímal si toho. Pak jsem dokonce jeho existenci na pár dnů vypustil z hlavy. Až když zmizela také nádherná sestřička Ariana, jejíž jméno zkomolili na „Ari“, znovu se mi rozsvítilo v hlavě.

Prosmejšil jsem všechny naše štěněcí skrýše a nic. Pak jsem vyrazil za mámou. Seděla v hale a nespouštěla z očí své pány. Byl to sice oddaný pohled, ale bylo v něm hodně úzkosti. Páni měli na návštěvě jiné dvounoháče, kteří drželi vysoko v rukou bratříčka Andyho a dělali na něj: „Ťuťuťu...“, jako by právě klesli na jeho štěněcí mentální úroveň.

„Mámo, nevíš, kde je Alibaba a Adrrriana?“ dorážel jsem na ni. Ani se na mě neotočila. Zato si mě všimla moje panička.

„To je náš Bertík,“ představila mě, a aniž bych o to stál, zvedla mě a podala těm dvounoháčům.

„Ťuťuťuťu,“ spustil na mě dvounoháč. Vážně, intelektuální úroveň jako Brno. Jenže mě ještě žádný dvounoháč kromě těch našich nevzal do rukou. Ti tvorové tak divně voní, každý jinak. Pátrání jsem musel přerušit, protože jsem se nemohl ani hnout a ke všemu jsem měl hrozný strach. Ten dvounoháč si mě přitiskl na hrud' a pořád se nade mnou rozplýval, jako bych byl jednohubka a chtěl mě co nejdřív sníst: „Takový krásný kožíšek a ta ouška! Podívejte na ty silné packy... a jak krásně mě zahřívá na hrudi.“

Až zjistí, že jsem se zcela nehrdinsky počural, určitě mě pustí a já budu moci pokračovat v pátrání po svých sourozencích.

3.

PRVNÍ VÝPRAVA

Kdo dnes se může pochlubit, že kořeny jeho rodu sahají do 14. století, kdy jsme byli vyšlechtěni jako lovecké plemeno. Byla nás vždycky pořádná smečka, a protože jsme spolu museli žít, a tedy i každodenně vycházet, došlo nám, že je lepší si spolu hrát (pakliže jsme právě nebyli na lovu) než se spolu rvát. Jsme určitě tou nejspolečenštější, nejhravější a taky nejprožranější psí rasou.

Vyloženě se tetelíme blažeností, když je nás co nejvíc. To je teprve radost a legrace. Zvykl jsem si na pocit, že je kolem mě stále plno. Mohl jsem si hrát s kýmkoliv na cokoliv. Ale najednou spoluhráčů ubývalo. Došlo mi, že mí bráškové a sestřičky nějak mizí. Stávalo se to vždycky poté, když k našim pánům přišli na návštěvu nějakí další dvounoháči. Ti pak hned na nějakého sourozence zaměřili svoji pozornost. Brali ho do rukou, tahali ho do vzduchu, prohlíželi ho, zkoumali mu klouby, oči, jedni chtěli znát dokonce složení i jeho... A přitom se tak hloupě chichotali. Když pak odešli z domu našich pánů, byl pryč i sourozenec. Snažil jsem se být ostražitý, ale občas mě přepadl spánek a v té době se většinou jeden z nás ztratil. Vězte, že jsem ho hledal jako policejní pes.

?

?

?

?

?

?

?

?

...

?

Napřed jsem se ale musel dostat z naší dřevěné ohrady s vysokým hrazením. Naši páni ji udělali tak, abychom z ní neutekli. Ale to nevzali v úvahu náš přirozený bíglí intelekt. Počkal jsem, až si některý ze sourozenců, nebo případně máma lehne ke kraji, a pak jsem po nich jako po schodech přešel do skutečného světa, který začínal tam za dřevěnou hradbou. Bylo tu tolik neobvyklých a nových pachů, že jsem z nich měl zamotanou hlavu a nevěděl jsem, za kterým pachem se vydat. Nejvíc mě to přitahovalo k záhonu s mladými a nízkými keříky rododendronu, podle nějž se jmenovala naše chovatelská stanice. Zapomněl jsem na hlavní důvod, proč jsem vlastně opustil doupě, a chtěl si s nimi hrát. A to si vemte tu jejich drzost – když jsem na ně skočil, prohnuly se dozadu, aby mě vzápětí švihly a napřímily se, jako by se předtím nic nedělo. Chtěl jsem si s nimi hrát a oni na mě takhle.

Opatrně, aby si toho nevšimly, jsem je obešel zezadu a hups. Rododendron mě snad musel vidět, protože se předklonil dopředu a pak se zas okamžitě narovnal a opět mě šlehl, až se mi před čumáčkem v půlkruhu rozsvítily hvězdičky. Jiný by to vzdal, ale já tedy rozhodně ne. Toho bohdá nebude, aby český bígl z boje utíkal.

Byl jsem sice daleko víc sešlehan, než když jsem počural toho dvounoháče, když mě pořád tahal pryč. Už jsem měl všeho pomalu plný chrup, ale rozhodl jsem pro poslední výpad. Udělal jsem skok... Ale jak mě bolela natlučená žebra a všechny čtyři končetiny, dopadl jsem vedle keříku. Instinktivně jsem se přikrčil, protože jsem očekával švihanec, ale věřte nebo ne, nic se nedělo. Žádná rána. Asi byl ten keřík tak překvapený, že se ani nepohnul. To bylo divné. Předtím mě řezal hlava nehlava a teď nic. Když se nehnul ani po chvíli, jen tak pro formu, abych z boje neodešel jako naprosto poražený, ohnal jsem se zuby po jedné větvi. Stal se

zázrak, keřík držel jako přikovaný a já na něm zkoušel sílu svých zubů. Jedno musím uznat, na chuť to bylo nedobré, pěkně hořké, ale chce-li jeden něco dokázat, musí umět přinést oběť. Když jsem skončil, zbylo z keříku pár oholených pahýlů.

Jestliže my, štěňata z prvního vrhu, jsme měli přídomek z Rododendronu, tak si raději podle stavu keře vůbec nechci představit, odkud budou ty další.

Ale s tím jsem si v tu chvíli hlavu nelámal, zažíval jsem své první úžasné vítězství. Ani jsem si svůj triumf nestihl pořádně vychutnat, protože jsem zaslechl vyděšený výkřik naší paní.

Určitě se jí něco stalo, blesklo mi hlavou. Otočil jsem se k ní, ale kromě vyděšeného výrazu v očích, jimž se dívala k někdejšímu rododendronu, se nezdálo, že by se jí něco dělo. Pro jistotu jsem počkal skryt za keřem buksusu. Jeden nikdy neví, co se dvounoháčům honí hlavou. Panička běžela jak střelená k rododendronu a spustila další naprosto neodpovídající nárek a kvílení. Kvůli troše dřeva...

Druhou stranou, abych jí nebyl na očích, vydal jsem se raději k naší ohradě. Když mě máma uviděla, chytla mě za kůži za hlavou a položila mě hodně blízko sebe. V tu chvíli mi bylo tak krásně, že bych si troufl i na několik rododendronů.

„Teda, mámo, to bylo takové dobrrodrrodrůžství,“ začal jsem o překot vyprávět, zatímco mě láskyplně olizovala.

„Nemáš lézt ven,“ nabádala mě, „páni to nevidí rrrádi.“

„Ale já musel!“

„A prrroč?“

„No přřrece...,“ a najednou jsem úplně zapomněl, proč jsem se vydal na svoji dobrodružnou výpravu.

Ale třeba si na to do příště vzpomenu.

4.

MÁMINO TAJEMSTVÍ

Moji dvounoháči, přestože jsou jinak hrozně milí, mi snad chtějí otrávit každou volnou chvilku a volají na mě takovou směšnou zkomoleninou mého archaického jména: „Bertíku!“

To by muselo hnout žlučí snad každému. Tak dělám, že jsem právě ohluchl nebo že mám něco důležitějšího na práci, a vůbec si jich nevšímám. Ale u mámy a sourozenců mi bylo vždycky dobře. Nikdy jsem netrpěl přehnanou touhou po poznání, zvlášť když jsem měl co jíst a bylo mi teplo. A to jsem v pelechu vždycky měl. Teplo mi bylo i proto, že jsme s bráškou a sestřičkami leželi vedle sebe a krásně se navzájem hřáli.

Teď mi najednou šlo teplo jen z jedné strany. Z té, z níž jsem se tulil k mámě. Na ten druhý bok mi nepříjemně táhlo. Vždyť jsem nikomu nic neudělal, běželo mi hlavou, tak ostatní nemají důvod se ode mě odtahovat.

„Hej hola, kde jste kdo?“ zavrnl jsem, aniž jsem otevřel oči.

Čekal jsem, kdy na mě některý z mých sourozenců s něžností slona v porcelánu dupne, aby mi dal najevo, že se nemusím bát, protože jsme smečka *jeden za všechny a všichni za jednoho*. Klidně jim trochu neurvalého chování odpustím, abych ukázal, že je

mám rád. Také jsem doufal, že mi díky tomu přestane táhnout na cemr. Ale nic se nedělo.

„Tak nedělejte drrrahoty,“ zavrnl jsem hlasitěji, „pojdte ke mně a můžeme si klidně hrrrát.“

Přes veškeré mé nabídky a návrhy na mě nikdo nedupl ani se vedle mě neuložil na kutě... Jen máma ze spaní smutně zakňučela. Nikdy jsem ji zatím takhle smutně kňučet neslyšel. A to ani tehdy, když nás všechny kojila, a přiznávám, že jsme jí, chudince, dali pěkně zabrat. To bylo krajně podezřelé.

Otevřel jsem jedno oko a částečně se uklidnil – po mém boku ležela se zavřenýma očima máma a s takovými tesknými kníky oddechovala ze spaní. Otevřel jsem druhé oko a... celý jsem zko-prněl. Nikdo tam nebyl. Ani jeden bráška, ani jedna sestřička. Vy-děšeně jsem vyskočil na všechny čtyři.

„Kde jste, mí sourrozenci!?“ vyštlkl jsem hlasitě. Neozvalo se ani odštěknutí, dokonce ani zavrčení. V té krabici, přes jejíž okraje jsem se nedávno dostal jen proto, že jsem se vyškrábal po bráškových zádech, musí být někde otvor. Tím si bráškové a sestřičky určitě odskočili ven. Pátral jsem a čmucha jsem, ale nic jsem neobjevil. Dokonce jsem se jednou proti dřevěné zábrance rozběhl hlavou. Namlouval jsem si, že běžím jako býk, ale byl jsem spíš za vola. Byla to taková rána, že mi ještě dneska hučí v uších. Žádný průchod, jímž by se dalo dostat ven, tu nebyl.

Posedla mě šílená myšlenka, která mi v tu chvíli přišla jako jediná možná: ve zmizení mých sourozenců musí mít prsty, tedy drápky, máma. Nedovedl jsem však pochopit, proč by to dělala? Měla nás ráda a tak vzorně se o nás starala.

„Mámo!“

Ani se nepohnula. Jen se mi zdálo, že se jí vráska nad očima vryla hlouběji do kůže.

